

iskal nikdar. Razumela sta se seveda najbolje z mamó — kruto spletkarico, ki je iz samega egoizma in častihlepnosti žrtvovala lastno kri.

„Torej, ali bi mogel dobiti čimpreje še drugo polovico dote? Dolgove sem poplačal, nekaj gotovine imam, nekaj sem je dal na državne papirje, in sedaj je prav ugoden čas, da kupim akcije pri nekem podjetju na Ogrskem. Izvrstno bi se obrestovalo. Pogledjte, prosim, pismo imam.“

Ladičevka je prebrala pismo in zadovoljno pokimala, ker ni slutila, da je pismo samo varanje, da je bilo pisano na Reki, a odposlano iz Budimpešte.

„Častitam vam! Ali kako bi se to uredilo? Gotovine seveda imamo, pri trgovini pa mora biti denar. Potrpeli bode teško?“

„Pregovorite Ladiča, da proda ono posestvo! Čemu mu bo kmetija; saj sam ne ume nič, grajščinica razpada, treba bo vtakniti vanjo tisočakov, in vse to za tistih par dnij, ko greste v trgategv ali po leti za nekaj tednov! Čemu troški! Proda naj se, kupec se bo dobil!“

„Prav, vse pritrdim! Ali Ladič, ta je ves zaljubljen v te puste hribe!“

„Oh, milostna, slikajte mu bodočo srečo: Adolf letos dovrši: moja skrb je, da ga pripravim na ugledno mesto. Govoril sem z nadsvétnikom Kapelom. Vse je v redu.“

„In Henrik?“

„Ta dovrši osmo — —“

„Matematika gre trdo —“

„Nič ne de! Povedal sem profesorju — skupaj sva bila pri vojaki —, da pojde v se-

minar; naj zatisne oko, saj računstva ne bo rabil več nego toliko, da bo pošteno zapravil svojo sinekuro, in profesor s tem ne bo nič kompromitiran. Pila sva šampanjca in vse mi je obljubil, dasi je sicer strog in natančen. Vse se doseže!“

„In kanonikat za Henrika?“

„Tudi zagotovljen. Grof Palffi, kate-remu je stari letos umrl, je sedaj patron kanonikata v T. Sedanji kanonik je bolan, leto dnij ne bo več učakal, in potem dobi to lepo službico Henrik. Mladi Palffi mi je dal častno besedo — he, saj je moj prijatelj! Kako sva živel!“

„In če bi Henrik ne hotel v semenišče, češ da nima poklica?“

„V počitnicah pride v mojo šolo! Povedati je treba dečku, zakaj se dandanes ženijo — radi dote največ —, in doto bo on imel zagotovljeno — in to tembolje — doto brez žene, haha!“

„Porednež! Torej dobro! Ladiča že pregovorimo, da dobite tekom meseca denar, a vi bodite takisto mož beseda za obljube. Da so le otroci preskrbljeni, za to mi je, in preskrbljeni tako, da bodo imeli ugledna mesta — saj nama pri takih sinovih ne bo sile, čeprav trgovina opeša.“

„Tako je!“

Lotar je prišel večerjat, vprašal po Margiti, a zvedel, da ji ni dobro, da ni za nobenega doma. In ni silil k njej, sam je večerjal z najboljšim tekom, hitro in slastno, potem pa odžvižgal srečen pod milo in jasno nebo in v tisto ljubljeno družbo, katera jedina je znala živeti po nazorih brez nazorov.

(Dalje.)

